

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 63 van 15 juni 2007
In de zaak X/ IVde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats bij advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Iraakse nationaliteit, op 17 februari 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van het geding ingediend op 22 januari 2007 met toepassing van artikel 235, §3 van voornoemde wet.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het vluchtrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een X, afkomstig uit X in X. Uw vader zou gewerkt hebben als "X" bij de X. Op 15 april 2003 zou uw vader om het leven zijn gebracht toen de Amerikanen en de X (Koerdische strijders) X bevrijdden. Sindsdien zouden regelmatig Koerden naar uw huis gekomen zijn. U en uw broer X zouden toen nooit thuis zijn geweest. Men zou een aantal keer dreigbrieven hebben achtergelaten, waarin geschreven stond dat men wraak wilde nemen op de mannen van jullie gezin omwille van de wreedheden die uw vader in het verleden als Rafiq had begaan. In de nacht van 20 mei 2005 zouden vier of vijf gewapende

mannen naar uw huis gekomen zijn. U zou op dat ogenblik naar de apotheker zijn gegaan om medicijnen te halen voor uw zieke moeder. De gewapende mannen zouden uw broer X op gewelddadige wijze meegenomen hebben. Drie dagen later zou men het lijk van uw broer gevonden hebben nabij het ziekenhuis. Op 25 mei 2005 zou u samen met uw echtgenote, Ali X, naar het huis van uw vriend X gegaan zijn om daar een tijdje onder te duiken. Op 30 mei 2005 zouden jullie naar uw tante X in X gegaan zijn. Op 8 juni 2005 zouden jullie via X naar X (Turkije) gereisd zijn, waar jullie op 10 juni 2005 aankwamen. De volgende dag zouden jullie met een vrachtwagen verder doorgereisd zijn naar België, waar jullie op 17 juni 2005 aankwamen. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan."

1. Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. Over de asielaanvraag.

2.1. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

"U beweert te zijn gevlucht omwille van de bedreigingen en vervolgingen die uw familie onderging na de val van het regime van X, dit omdat uw vader als "Rafiq" bij de X had gewerkt. Wanneer u echter werd gevraagd om concreet toe te lichten wat de functie van uw vader precies inhield, kon u hierop geen antwoord geven. U verklaarde wel dat uw vader veel invloed kon uitoefenen en dus dingen geregeld kon krijgen. U voegde eraan toe dat hij een vertrouwenspersoon was van de toenmalige autoriteiten en dat hij alle opdrachten vanwege de overheid diende uit te voeren (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en p. 4). Het is echter weinig geloofwaardig dat u blijkbaar wel kan verduidelijken dat uw vader een zeer belangrijke positie bekleedde, maar dat u verder, zelfs niet in algemene termen, kan toelichten wat zijn functie inhield of welke concrete taken hij heeft uitgevoerd. U verklaarde dit zelf door te verwijzen naar het feit dat er bij u thuis niet veel over het werk werd gepraat (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit argument kan echter niet overtuigen temeer daar het verleden van uw vader als Rafiq bij de X precies de concrete aanleiding is geweest voor uw vlucht uit Irak. Het is dan ook onbegrijpelijk dat indien u omwille van het verleden van uw vader vervolgd zou worden, u zich hierover niet meer zou hebben geïnformeerd. Evenzeer is het weinig aannemelijk dat u, op een ogenblik dat de Amerikaanse invasie in Irak en de val van het Baathregime onafwendbaar bleek te zijn, hieromtrent geen vragen zou hebben gesteld aan uw vader of aan andere familieleden en dat hierover niet zou zijn gepraat. In dit verband dient ook te worden opgemerkt dat u verklaarde dat uw vader verantwoordelijk is geweest voor verschillende arrestaties, maar dat u dit hoegenaamd niet verder kan toelichten. Wanneer u hierop werd gewezen, antwoordde u dat u soms van klanten in uw winkel, te horen kreeg dat uw vader betrokken was geweest bij één of andere arrestatie. Verder dan deze vage geruchten die u toevallig via uw klanten te weten kwam, reikte uw kennis over dit deel van het verleden van uw vader echter niet, (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 en p. 6). Andermaal is het vrij ongeloofwaardig dat u zich hierover niet verder heeft geïnformeerd, temeer daar men precies omwille van deze reden wraak wilde nemen op de familie van uw vader én u hierover rechtstreeks werd geïnterpelleerd. Eveneens opmerkelijk is het feit dat u zelfs niet in algemene termen kan zeggen welke politieke ideeën uw vader er op nahield. U verklaarde dit doordat u zelf geen interesse had in de politiek (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Nochtans mag men redelijkerwijze verwachten dat een zoon van iemand die zich actief heeft geëngageerd binnen de X van X, toch op zijn minst enige duiding kan geven over welke politieke ideeën zijn vader erop nahield en er evenzeer kan worden van uitgegaan dat er thuis wel degelijk propaganda zal zijn gemaakt voor de op dat ogenblik regerende X. Er dient aldus te worden geconcludeerd dat uw verklaringen in verband met de activiteiten van uw vader dermate vaag zijn dat er weinig geloof aan kan worden gehecht. Het feit dat u een kopie van uw vaders lidmaatschap van de X voorlegt, wijzigt bovenstaande vaststellingen niet. Bovendien blijkt dit document slechts een geldigheidsduur te hebben van 1993 tot 1 januari 1998 en Toont dus geenszins het X van uw vader aan tot de val van het regime in april 2003. Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen

heeft afgelegd in verband met de bedreigingen die uw familie onderging na de val van het regime van X. U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat nadat uw vader vermoord was, ongeveer zes à zeven keer Koerden bij u thuis waren langsgeweest waarbij ze dreigbrieven achterlieten, waarin geschreven stond dat ze zich zouden wreken op de mannen van uw familie omwille van de wreedheden die uw vader in het verleden had begaan (zie verhoorverslag DVZ, p. 10). Op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde u aanvankelijk dat de Koerden, buiten de ene keer dat men uw broer had meegenomen, **nooit bij u thuis waren langsgeweest**. Wanneer u werd geconfronteerd met uw verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde u dat u de vraag verkeerd had begrepen. U dacht immers te moeten antwoorden op de vraag of er nog Koerden waren langsgesproken op een moment dat u ook thuis was. U zou nooit aanwezig geweest zijn de zes à zeven keer dat de Koerden bij u thuis waren langsgesproken en daarom had u het bovengenoemde antwoord voor het Commissariaat-generaal gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Nochtans was de vraag duidelijk gesteld en liet ze geen ruimte voor interpretatie. Uw uitleg voldoet niet. Het vermoeden rijst dan ook dat u uw verklaringen zo aanpast opdat ze in overeenstemming zouden zijn met elkaar. Bovendien blijken uw verklaringen niet volledig overeen te stemmen met die van uw echtgenote, X. Zo verklaarde u dat **uw moeder en uw echtgenote het lichaam van uw overleden broer niet hebben opgezocht in het ziekenhuis**. U lichtte toe dat uw moeder dit niet aankon aangezien zij het bewustzijn verloren had als gevolg van de zware emoties die de dood van haar zoon met zich meebrachten. Uw moeder zou **evenmin aanwezig geweest zijn op de begrafenis van uw broer** aangezien het de gewoonte is dat vrouwen niet aanwezig zijn op begrafenissen (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat zij zich niet kon herinneren dat haar schoonmoeder, uw moeder dus, het bewustzijn had verloren ten gevolge van het overlijden van haar zoon. Zij zou wel degelijk **meegegaan zijn naar het ziekenhuis**, maar of ze daar werkelijk het lichaam van haar overleden zoon te zien had gekregen, kon uw echtgenote niet met zekerheid zeggen omdat ze er zelf niet bij was. Bovendien verklaarde zij dat **haar schoonmoeder wel degelijk naar de begrafenis was gegaan** om daar afscheid te kunnen nemen van haar overleden zoon (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 3). Pas nadat uw echtgenote, door toedoen van jullie advocate, werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, verklaarde ze dat ze niet met zekerheid wist of haar schoonmoeder wel degelijk op de begrafenis aanwezig was. Ze wist enkel met zekerheid te zeggen dat haar schoonmoeder uit verdriet mee wilde gaan en dat ze bijgevolg de rest van de familie op weg naar de begrafenis volgde (zie gehoorverslag CGVS echtgenote, p. 6). Het vermoeden rijst echter dat uw echtgenote haar verklaringen met opzet aanpaste aan uw eerdere verklaringen. Bovendien blijven haar verklaringen in verband met de vraag of uw moeder al dan niet het bewustzijn verloor en als gevolg hiervan al dan niet het lichaam van haar overleden zoon in het ziekenhuis kon gaan bezoeken, tegenstrijdig met deze van u. Bovenstaande vaststellingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U legde de volgende documenten voor ter staving van uw asielaanvraag, nl. de identiteitskaart van u en van uw echtgenote, een geboorteakte van uw in België geboren zoontje, een kopie van jullie huwelijksakte, een kopie van een overlijdensakte van uw vader, een kopie van een overlijdensakte van uw broer X en een kopie van een lidkaart van uw vader van de X. Wat de identiteitskaarten en de geboorteakte van uw zoon betreft, deze bevestigen enkel uw identiteit, deze van uw echtgenote en van uw zoon. De huwelijksakte bevestigt enkel dat u gehuwd bent met X. Al deze persoonsgegevens staan hier echter niet ter discussie. Wat de overlijdensaktes en de lidkaart van uw vader betreft, dient te worden opgemerkt dat u hiervan enkel kopies voorlegde. Hierdoor is het evenwel onmogelijk om de herkomst en de authenticiteit van deze documenten na te gaan. Bovendien was de lidkaart van uw vader slechts geldig tot begin 1998. In verband met de overlijdensaktes moet aangestipt dat deze geen informatie geven omtrent de omstandigheden waarin uw vader en broer zijn gedood. Wat er ook van zij, deze documenten zijn geenszins van aard om bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw relaas in positieve zin te wijzigen.”

2.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchteling en artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchteling van 31 januari 1967. Hij stelt dat hij wel voldoende heeft aangetoond dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en dat er een verband is tussen het partijverleden van zijn vader en de moord op zijn broer en zijn vader. Verzoeker legt overlijdensaktes neer teneinde deze moorden te bewijzen.

2.2.2. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing is genomen op basis van het feit dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader er politieke activiteiten op nahield en bijgevolg het verband tussen diens beweerde partijverleden en de ondervonden problemen niet aangetoond is. Daarenboven legde verzoeker verklaringen af die tegenstrijdig zijn met de verklaringen van zijn echtgenote, hetgeen de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag nog verder ondermijnt. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoeker in zijn verzoekschriften op geen enkele manier een poging onderneemt om de opgesomde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen. Deze blijven bijgevolg gehandhaafd.

2.2.3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., X, nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende de activiteiten en de functie van verzoekers vader maken het asielaanvraag ongelooftwaardig. De incoherente verklaringen aangaande de bedreigingen en tegenstrijdigheden met het relaas van verzoekers echtgenote, X, bevestigen verder deze ongelooftwaardigheid. De neergelegde overlijdensaktes kunnen deze ongelooftwaardigheid niet herstellen, daar deze geen inzicht verschaffen in de omstandigheden waarin beiden zijn overleden.

2.2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn in algemene bewoordingen gesteld verzoekschrift geen enkel argument aanbrengt dat de vaststellingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afdoende weerlegt, noch er een aannemelijke verklaring voor geeft. Deze blijven bijgevolg gehandhaafd. De bestreden beslissing is gebaseerd op pertinente gronden die de Raad tot de zijne maakt. In hoofde van verzoeker kan geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling in aanmerking worden genomen.

3. Over de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker vraagt de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij beroept zich meer bepaald op artikel 48/4, §2, c van deze wet, stellende dat gezien verzoekers afkomst uit centraal Irak, er een reëel risico is op ernstige bedreiging van het leven of de persoon door willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict. Hij verwijst naar de onmogelijkheid

van een binnenlands vluchtalternatief, het risico op een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM en het huidige niet-terugleidingsbeleid ten aanzien van afgewezen Irakese vluchtelingen.

3.2. Verweerder verwijst in de nota van 28 februari 2007 naar de algemene situatie van onveiligheid en instabiliteit in Irak, zoals blijkt uit het bijgevoegde CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007 dat de vraag *"Wat is de actuele situatie in Irak gezien in het kader van artikel 48/4 §2 c van de vreemdelingenwet?"* behandelt. Vervolgens stelt verweerder dat nagegaan dient te worden of verzoeker banden heeft met Noord-Irak dat in voorkomend geval als binnenlands vluchtalternatief kan fungeren, gezien verzoekers Koerdische origine. Ter terechtzitting stelt verweerder echter geen bezwaar aan te tekenen tegen de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut.

3.3. Krachtens artikel 48/4, §1, van de voormelde wet van voormelde 15 december 1980 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9 ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeker roept voor zijn aanvraag artikel 48/4, §2, c, van voormelde wet van 15 december 1980 in. Krachtens deze bepaling bestaat de *"ernstige schade"* uit *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

3.3.1. De wetgever heeft de begrippen *"internationaal of binnenlands gewapend conflict"* noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. Alsdan kan worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals zij terug te vinden is in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (R.v.St.,X, nr. 165.476, 1 december 2006).

3.3.2. Luidens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."*

De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op:

- de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten;
- de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte;
- de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend;
- beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

3.3.3. Uit publieke bronnen blijkt dat bepaalde delen van Irak momenteel in een situatie van absolute chaos verkeren. Aan de ene kant voeren verschillende groeperingen (zowel soennitische als sjiiitische milities en Al-Qaeda) een strijd om de macht teneinde de toekomstige structuur en identiteit van Irak te bepalen. Aan de andere kant trachten de nationale veiligheidstroepen (ISF: *Iraqi Security Forces*) en de coalitietroepen (MNF: *Multi*

National Forces) de opstandelingen uit te schakelen (CRS Report for Congress, *Iraq: Post-Saddam Governance and Security*, 6 december 2006, <http://www.fas.org/>).

Een aanslag op de al-Askari moskee, een sjiitisch heiligdom in Samarra, op 22 februari 2006 bracht een golf van sektarisch geweld teweeg. Terroristische groeperingen plannen dagelijks autobommen en (zelfmoord)aanslagen op strategische, drukke plaatsen zoals markten. Ontvoeringen, schietpartijen en moorden van burgers met een welbepaald profiel maken de regel uit. Dit alles leidt tot een hoog dodental en talloze burgerslachtoffers (ICRC, *Iraq: civilians continue to pay the highest price in the conflict*, 30 november 2006, <http://www.icrc.org/>).

Uit deze ononderbroken en georkestreerde militaire operaties op het terrein blijkt duidelijk dat de dissidente troepen een onmiskenbare hiërarchische structuur en organisatie vertonen en een duidelijk leiderschap hebben (zoals Moqtada Al-Sadr aan het hoofd van de sjiitische milities, Abu Ayyub al-Masri ter vervanging van de overleden Abu Musab Al-Zarqawi aan het hoofd van AL-Qaeda), met een strak omlijnde ideologie (IAS Research Analysis: *Is Iraq in the grip of an "internal armed conflict" within the meaning of Article 15 of the Refugee Qualification Directive?*, <http://www.iasuk.org/>). Deze rebellen controleren ook telkens stadsgedeelten in verschillende grote steden (UNAMI, *Human Rights Report 1september - 31 oktober 2006*, <http://www.uniraq.org/>). Zij zijn geïnfiltrerd in verschillende politieke structuren (US Senate Armed Services Committee, *The Current Situation in Iraq: Testimony of Lieutenant General Michael D. Maples*, <http://www.armed-services.senate.gov/>) hetgeen impliceert dat zij in staat zouden zijn, indien zij dat wensten, om het materieel recht van het Protocol toe te passen.

3.3.4. De vereisten zijn vervuld om de situatie in Irak als een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) wet van 15 december 1980 te kwalificeren.

3.4. De hiervoor beschreven algemene situatie, bevestigd in het door verweerder bijgebrachte CEDOCA-antwoorddocument van 26 januari 2007, is bedreigend voor de bevolking van bepaalde regio's in Irak en is aldus voldoende om te kunnen besluiten tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (R.v.St., X, nr. 165.470, 1 december 2006).

3.5. Verzoeker komt uit de provincie X, regio X. De situatie aldaar is vergelijkbaar met deze in Bagdad zij het met een minder aantal bomaanslagen en moordpartijen. Sinds de laatste maanden van 2006 werd men er vooral geconfronteerd met het etno-sektarische geweld dat zich vanuit Bagdad aan het verspreiden is. In X worden nog steeds voornamelijk aanslagen tegen de Amerikaanse en de X troepen gepleegd, maar volgens Amerikaanse militaire bronnen ook steeds meer aanslagen tegen burgers. (MOORE, S., ROUG, L., "Deaths Across Iraq Show It Is a Nation of Many Wars, With U.S. in the Middle", in: *Los Angeles Times* [online], 07-10-2006, <http://www.latimes.com/news/>).

3.6. Verweerder stelt verzoekers afkomst niet in vraag. Geen element uit het dossier laat toe om van dit standpunt af te wijken. De wettelijke voorwaarden om subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen zijn vervuld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 juni 2007 door:

dhr. F. HOFFER, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE.

F. HOFFER.